

Upptäck

Magisk Solotanttrasex

bara för män

Thomas Laxvik

Upptäck
Magisk
Solotantrasex
bara för män

Thomas Laxvik

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN 978-91-89773-38-7
© Thomas Laxvik, 2025

I samarbete med brorsan Thorsten Laxvik

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.
Det är inte tillåtet att återge, kopiera eller överföra detta dokument
i någon form, vare sig på elektronisk väg eller i utskrivet format.
Inspelning av publikationen är strängt förbjuden.

Akvareller omslag och inlaga: Caroline Norlander
Korrektur: Tove Laxvik och Siri Lundström
Grafisk form och författarfotografi:
Siri Lundström, Genuine Green

Tryck: GPS Group, 2025

”Intelligens kännetecknas av en naturlig
oförmåga att förstå livet”

Henri Bergson

Innehåll

Förord.....	VII
Inledning	X
Den yttre resan – Del 1	13
Kapitel 1.....	13
<i>Hos brorsan</i>	13
<i>Barnaåren</i>	14
<i>Lågstadiet</i>	16
Kapitel 2.....	19
<i>Under tvång</i>	19
<i>Fyllgubbarna såg mig</i>	21
<i>Mellanstadiet</i>	22
<i>Förortsliv</i>	23
<i>Svedmyra. Tunnelbana till Högdalen. En varmkorv i handen</i>	25
Kapitel 3.....	27
<i>Yvonne</i>	27
<i>Pistolen</i>	29
<i>Den första ölen</i>	30
Kapitel 4.....	35
<i>Fyrkanten</i>	35
<i>Följ Eva hem</i>	37
<i>Söder</i>	40
Kapitel 5.....	43
<i>Droger</i>	43
<i>Målarskolan</i>	46
<i>Reflektioner</i>	49
<i>Ut i livet</i>	52
Kapitel 6.....	57
<i>Mamma</i>	57
<i>Vändpunkten</i>	60
Kapitel 7.....	65
<i>De sista ölen</i>	65
<i>Nykter</i>	66
<i>Första glimten</i>	70

Kapitel 8	75
<i>Upp och ned</i>	75
<i>En ny flock</i>	78
<i>Nya mål</i>	81
<i>Se det nya</i>	81
Kapitel 9	85
<i>Resor</i>	85
<i>Från resenär till chaufför</i>	89
Kapitel 10	93
<i>Polyamorös</i>	93
<i>Upp i taket</i>	97
<i>Karriären</i>	99

Den inre resan – Del 2 103

Kapitel 11	103
<i>Den inre resan</i>	103
<i>Juldagarna</i>	105
<i>Missionären</i>	108
<i>Utanför kroppen igen</i>	109
Kapitel 12	113
<i>Tantran föds</i>	113
<i>Måleri</i>	114
<i>Överraskning och gnuggsex</i>	115
<i>Nukunu</i>	118
<i>Vardagsmystik</i>	120
<i>Min Guru</i>	121
Kapitel 13	123
<i>Altai</i>	123
<i>Första kursdagen</i>	124
<i>KGB-agenten</i>	125
<i>Andra dagen</i>	127
<i>Hemåt</i>	129
Kapitel 14	133
<i>Första Indienresan</i>	133
<i>Maria</i>	135
<i>Mitt nya namn</i>	137

Kapitel 15	141
<i>Förlåt.</i>	141
<i>Ukraina.</i>	142
<i>Mamma.</i>	145
<i>Ökad njutning</i>	146
Kapitel 16	149
<i>Ingrid.</i>	149
<i>Partantra</i>	151
<i>Vipassana</i>	152
<i>Holland</i>	153
<i>Sarva Atma Mithra</i>	154
Kapitel 17	159
<i>Boken</i>	159
<i>Humblebäck.</i>	161
Kapitel 18	165
<i>Enlightenment Intensive</i>	165
Kapitel 19	171
<i>Bali</i>	171
<i>Lagra energi</i>	172
Kapitel 20	175
<i>Personlig avveckling</i>	175
<i>Frigörande andning</i>	176
<i>Mitt sanna jag</i>	178
<i>Brorsan och farsan.</i>	180
Min tantra idag och några tips på övningar	185
<i>Sammanfattning</i>	185
<i>Läget nu.</i>	187
Praktiska övningar	190
<i>Knipövning</i>	190
<i>Rotlås</i>	191
<i>Knytnäven.</i>	191
<i>Frigörande andning</i>	191
Vidare läsning	192

Förord

Som titeln antyder vänder sig den här boken främst till män – men även kvinnor kan ha glädje av den, särskilt om det finns en längtan efter mer tantra i relationen. Min bror och jag har reflekterat över sexualiteten utifrån våra olika erfarenheter, vilket har utmynnat i denna bok.

Det jag burit inom mig – som en gnistrande eld under bröstbenet – vill nu ut, vill delas. Det är mer än en plikt; det är en glädje som pulserar varje gång jag förmedlar det som kommit till mig. Många män lever utan partner, i ofrivilligt celibat eller med begränsad kontakt med kvinnor. Min tanke går särskilt till de så kallade incels – ofta unga män som kanske aldrig haft sex, och som känner sig utanför och misslyckade i sin kontakt med kvinnor. Det viktigaste jag vill säga är: all sexuell njutning finns redan inom dig. Du behöver ingen annan. Du är dig själv nog.

Min förhoppning är att fler män ska upptäcka att det finns andra vägar till njutning än det jämförelsevis mediokra friktionssexet, inklusive konventionell onani.

Begrepp som *tantra*, *solotantra*, *energi* och *medvetande* förekommer ofta i boken. Tantra innebär att allt i universum hänger ihop i ett enda medvetande – även sexuali-

teten. Det är ett helhetstänk där kropp, själ och intimitet förenas i närvaro. Tantra handlar inte bara om njutning, utan om att fira kroppen och uppleva den fullt ut i stunden.

Ordet solotantra har jag själv myntat. Energi kan du tänka på som kraft. Om du först fokuserar på din vänstra stortå och sedan på din högra, har du just flyttat ditt medvetande. Den insikten blir viktig när du senare lär dig att rikta ditt medvetande till ditt könsområde.

Att ha fri tillgång till tantrasex – när som helst – utan att vara beroende av någon annan, är en gåva. Inget mer jagande, inget mer spel, ingen förnedring. Bara frihet.

Det är också en frihet att inte behöva ha stånd. Inom solotantra kan du överlämna dig åt energin och låta den växa på sina egna villkor. När kroppen vill ha utlösning låter du energin flöda. Ibland får du stånd – och om du då får det, kommer utlösningen av sig själv. Skämtsamt brukar jag säga att jag har uppgraderat gnuggsexet till sexkomma-noll – eller snarare sex komma ibland.

Efter en utlösning känns det ofta som att energikanalerna har rensats. Efteråt, Kanske efter en kvart, kan vällusten komma tillbaka – lugnare men djupare. De här vibrationerna i könsområdet kan stanna kvar i tolv till arton timmar.

Första gången jag fick en energiorgasm, kommer jag aldrig att glömma. När den avtog trodde jag att det var över – men så återkom den, starkare. Och sedan igen. Och igen. Jag blev helt förbluffad. Nyckeln var avslappning mellan orgasmerna. På den tiden jag hade friktionssex var det över på några minuter – nu ökar energin i stället.

Det faktum att mitt sexliv inte tog slut när jag blev äldre är ett levande bevis på att sexuell njutning inte har

någon åldersgräns. För vid femtiofem års ålder skedde det oväntade: en inre port slogs upp, och något började röra sig – något djupt, levande. Sedan dess har tantran inte bara fortsatt, den har slagit rot, blommat, och vecklat ut sig med en vishet jag aldrig känt tidigare.

Min bror, Thorsten, har skrivit första halvan av boken, utifrån det jag har berättat. Den andra halvan har jag skrivit, tillsammans med några inlägg från honom. I den berättar jag bland annat om utomkroppsliga resor – så kallade astralresor – och hur en av dessa gav mig tillgång till solotantran. En gåva från något större, något som finns i oss alla.

Idag har jag en tantrisk partner. Vi är djupt förbundna – ibland i timmar. Hon säger att jag också har erövrat många av de djupare aspekterna av kvinnlig sexualitet. Att byta partner eller skaffa nya leksaker betraktar jag som en yttlig lösning – en återvändsgränd. Vill man på djupet utveckla sitt sexliv – är partantra vägen. Par- och solotantra utesluter inte varandra – de kompletterar varandra.

Solotanasex är annorlunda. Det utvecklas ständigt – på sina egna villkor – och bär kvaliteter som är överlägsna i längden. I slutet av boken hittar du tips och övningar för att påbörja din egen forskningsresa. Det finns ingen given väg. Men du kan be universum, Gud – eller livet självt – om att få vägledning.

I hjärtat vet du!

Thomas

Inledning

Det första jag gör på morgonen vid halv sex när jag vaknar är att känna efter om *magin* finns kvar. Uppmärksamheten går automatiskt ner till området kring könet. Efter några sekunder kommer de första pirringarna, jag ligger kvar och känner hur energin ökar av sig själv. Jag försöker att inte göra någonting utan ligger kvar i avslappning. Kroppen får bestämma.

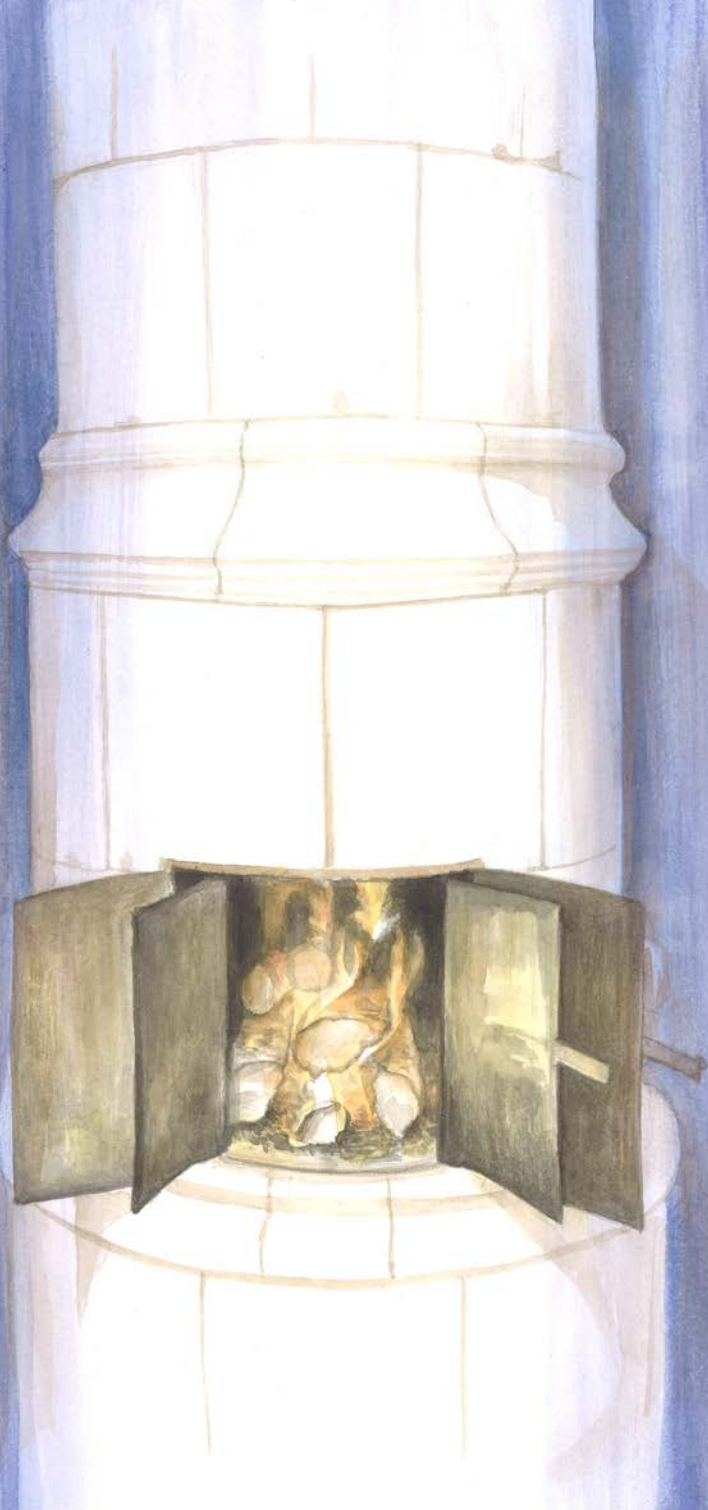
Därefter kommer de första njutningsvågorna i mellangården som är området mellan pungen och anus. Sakta expanderar njutningen och utvidgar sig upp till naveln. Jag ligger kvar och låter den förstärka sig ytterligare. Med tanken drar jag upp energin längs ryggraden upp mot huvudet och låter den sedan sjunka ner på framsidan och till de nedre delarna av magen. Lugnt ligger jag kvar i sängen. Under avslappningsfasen tänker jag på kreativiteten i tantran, och jämför med sinnets begränsade förmåga att skapa variationer i njutningen. En enorm skillnad. Vilken gåva jag har fått. Magin finns kvar och samtidigt kommer en våg av tacksamhet.

Då ringer klockan ...

Jag är målare, född 1953 och bor i ett Per-Albintorp i Edsele. Jag ska till byns butik och jobba innan de öppnar

klockan nio. Vibrationerna är kvar men stannar i viloläge.
Jag känner mig uppfylld. Kaffe och sedan målarstället på.
Vintermörkret är inte så kompakt som det brukar vara när
jag åker iväg till jobbet.

Thomas

Den yttre resan – Del 1

Kapitel 1

Hos brorsan

Det knastrar och smäller i granveden bakom gnistgallret i kakelugnen när jag kommer in i Thorstens kombinerade arbets- och sovrum. Han värmer bara upp en del av nedervåningen i huset på vintern. Det hårbärgerade fyra hus-håll när det stod klart 1925. Sedan han köpte huset 1995 har jag hunnit med att måla det både in- och utvändigt. Han har ställt fram fåtöljer så att vi kan se varandra, samtidigt som vi tittar in i elden. Pulsen slår några extra slag när jag sätter mig i fåtöljen. Det pirrar oroligt i magen – hur börjar man ett samtal med sin lillebror om något så privat, så hudnära? Men jag har något som måste få komma ut. Han synar mig.

Jag förklarade mitt skrivärende lite mer grundligt för Thorsten, den mest skrivkunnige av mina fem bröder. Att jag ser mönster i mitt liv som kanske kan inspirera andra.

– Alla människor är både ett liv och en berättelse, svarade brorsan. Problemet är att narrativet kan bli en tillrättalagd berättelse om livet, att narrativet skapas för att

legitimera teser man har om sig själv. Memoarer har en tendens att bli sådana.

– Jag fattar, sa jag. Men jag behöver någon som lyssnar och hjälper mig att sortera min berättelse.

– Jag gillar tanken men ser också en del fallgropar. Vi står varandra så pass nära att du kanske inte tycker att du behöver berätta allt. Läsaren kan få luckor i berättelsen.

– Fattar, sa jag igen. Men nu när vi vet det kan vi undvika fallgroparna.

– Jag gillar när människor vill uttrycka sig, svarade han. Det är väl det som utmärker konstnärerna. Att de bär något inom sig som de vill uttrycka i musik, bild eller ord. Men alla konstnärliga ambitioner leder inte till konst. Tänk om plankstrykaren blir konstnär fem år efter pensioneringen. Tänk om ditt skrivande blir ett bidrag till mänsklighetens fromma. Det är värt ett försök, fortsatte han. Hur tycker du vi ska arbeta?

– Mitt förslag är att jag kommer ner till dig en gång i veckan och berättar min historia som du nedtecknar och jag sedan läser och korrigerar, svarade jag.

– Okej. Vi börjar så, svarade Thorsten.

Thorsten skriver:

Barnaåren

Vi sätter oss tillrätta i fåtöljerna vid kakelugnen. Hur vet man vad som är intressant för andra att läsa om? Thomas vill berätta för sökande män om sina händelser i livet, vilka

har lagt grunden för hans upplevelser och upptäckter. Det bästa är att jag ställer öppna frågor och han får berätta fritt, tänker jag. En bekant till mig är psykolog och arbetar med ungdomar. Han sa ofta till sina klienter att han måste utträtta några ärenden och bad dem följa med i bilen. Där satt de utan ett skrivbord mellan sig och i en situation där tystnad inte var plågsam, utan naturlig. Elden fyller samma funktion för oss och jag frågar Thomas om hans första minnen i livet. Han börjar trevande att tala om livet som en gåva och den tacksamhet han känner över sitt liv. Han vill verkligen förstå sin historia och börjar med en bild.

– Det stormar utanför fönstren på Enspännargatan 55 i Hässelby. Vinden sliter upp fönstren och bägge rutorna exploderar. Mitt i rummet i en flätad rottingkorg ligger du bara några månader gammal och träffas av splitter.

Mamma kommer inrusande. Det är hösten 1956. Jag är tre år. Det är mitt första minne från barndomen. Mamma var hemmafru. Vi var tre bröder. Pappa hade just fått tjänst som pastor vid Baptistförsamlingen i kapellet vid Brommaplan. Där låg du blodig i klädkorgen, säger Thomas och tittar på mig.

Det känns lite märkligt att han som treåring såg mig som nedblodad bebis. Det måste vara sextiofem år sedan. Han fortsätter berätta:

– Ett annat minne är från Montörvägen 3 i Abrahamsberg dit vi hade flyttat. Du hade skitit på en tröskel. Mamma tvättade dig och satte på en blöja. Med avund såg jag henne knäppa plastbyxorna med cellstoff i och jag mindes den sköna känslan av att ha något brett mellan benen.

Lågstadiet

När Thomas berättar hör jag att det finns en känsla kopplad till varje händelse:

– Nästa flytt gick till Svedmyra sommaren 1959. Hösten efter började jag skolan. Mamma följde med till inskrivningen. Jag hade en blå ryggväska och minns känslan av en ny fas i livet. Jag kände mig lite stor. De kommande åren skulle prägla resten av mitt liv.

Thomas sitter stilla i fåtöljen och rättar till kepsen. Jag känner igen gesten. Han gör så när han funderar. Han vinner tid. Efter en stund fortsätter berättandet.

Vi bodde i tre rum och kök och i oktober 1960 fick vi vår nya lillebror. Mamma tog ansvaret för oss barn, sydde om rockar till byxor och kokade pölsa. Om man satte full fart på trampsymaskinen och fick foten under pedalen gjorde det väldigt ont. I stringhyllan i de vuxnas sovrum fanns en bok där man kunde se Jesus valla en flock får. Mitt i flocken fanns ett svart.

– Det var jag, säger Thomas. Jag passade inte in i bilden av att vara det goda pastorsbarnet. Jag gjorde så ofta pojkestreck och när jag berättade fick jag stryk. Successivt lärde jag mig att ljuga, för sanningen ledde till åga. Min äldre bror gav mig ofta stryk och om jag någon gång vann en strid tog han till det han visste smärtade mest. Att peka ut mig som det svarta fåret.

När Thomas målar upp bilderna från barndomshemmet dyker de också upp hos mig. Stringhyllan, den gjutna pedalen under symaskinen och den halva grisen från Konsum, som mamma beställt, där skallen skrapades ren efter koket och allt gick till pölsan.

– Ibland besökte vi kapellet i Örby på söndagar. En gång hade pappa och jag bråkat. Jag ville inte ha hängslen. Det var bara småbarn som hade hängslen. Jag ville ha skärp. Det var dystert när vi kom fram, men när jag hörde musiken hände något. Det kom som ett guldregn ur orgelpiporna och ett lugn inträdde. Jag fick känslan av något större som skilde ut sig från min vardag. Ett annat tillstånd var möjligt. Den goda känslan bröts av en tillsägelse av pappa eftersom brorsan och jag kivades om en tablettask. Saltisol, tror jag det var. Det kristna i hemmet hade hittills bara handlat om plikt och regler. För första gången upplevde jag en annan, positiv känsla av musiken, församlingen och rummet. Känslan var ljus. Men bråket om skärpet fortsatte i bilen på hemvägen och jag tvivlade på att pappa någonsin haft samma upplevelse som jag just haft. Varför skulle han i så fall bråka med mig. Vad var det jag hade upptäckt? Vindrutetorkarna gnällde i vändningen i vår gamla DKW. Jag tror inte pappa hörde det heller.

Kapitel 2

Under tvång

Thomas kommer in i mitt arbetsrum. Jag ser att han har tagit av sig ytterskorna och satt på sig tofflorna som jag ställt fram, vilket jag uppskattar. Vi går igenom mina anteckningar, korrigerar och lägger till.

Utforskande ser jag på min storebror när han berättar att han vill lyfta fram några minnen från barndomen för att förklara sin andliga resa.

– År 1960 kunde man få sänkt betyg i uppförande om man höll en tjej i handen på skolgården. Vi gick halvdag på lördagar. I bespisningen serverades köttbullar och makaroner, pölsa med kokt potatis och rödbetor, fiskbullar med vitsås, blodpudding med lingonsylt och inte minst fruktsoppa med bröd på lördagar. Och det var mattvång. Vad vi serverades måste vi äta upp. Enda chansen att slippa var att sitta kvar till sist och grina.

Thomas minns upplevelsen av övergivenhet när kompisarna sprang ut till rast. Han nämner också ordet maktlöshet och jag ser hur levande minnena är hos honom. Med en

uppgiven suck reser han sig för att markera känslobyte.

– Blev man sjuk kunde man ringa en jourhavande läkare med akutbil. Jag var omkring sex–sju år och hade fått hög feber och mamma ringde efter doktorn. Han konstaterade att det var en infektion och jag fick penicillin som skulle intas direkt. Jag ville inte alls ta den, då den hade en äcklig lukt och smak. Jag kände stort motstånd när pappa skrek åt mig att jag måste ta medicinen. När jag så att den var äcklig tog han fram en burk med lingonsylt. Han blandade medicinen med lingonsylt och försökte tvinga i mig den. Då gjorde jag ännu större motstånd. Pappa gav upp och efter en stund svalde jag blandningen. När jag själv fick bestämma gick det bättre.

Jag hör med tredje örat om hur makten över maten präglade Thomas relation till pappa:

– Lågstadiet blev en ganska lugn tid. Jag lärde mig läsa och skriva som de andra barnen i klassen. Fröken hette Helga Gulliksen. Vi hade skolats in i ordningen genom leksskola på halvtid innan obligatoriska skolan började. Det var riktiga vintrar och gatukontoret spolade isen inom parklekens gröna staket. Pappa hade gett mig alldeles för långa skidor i julklapp att växa i. De gick i stort sett bara rakt fram. Jag hade svårt att äta i skolan. Där fick man inte slänga någon mat utan var tvungen att äta upp allt som mattanten hade lagt på tallriken. Jag provade att äta i skolan men det funkade inte och fick lov att gå hem på frukostrasten för att äta mammas mat.

Bilden av blodpudding med lingonsylt dyker ofelbart upp även i mitt inre. Blodpudding stekt i margarin. Mamma sparade alltid omslaget från margarinet och la det i stekpannan för att få ut de sista resterna av fett.

Fyllgubbarna såg mig

– Nedanför kiosken i Svedmyra fanns en samlingsplats för ortens fyllgubbar som vi kallade dem. Platsen låg nära gångvägen till tunnelbanestationen. Det var spännande att få sitta tillsammans med dem. Jag var med i gänget och min uppgift var att köpa öl i den närbelägna Konsumaffären. På den tiden fanns ingen åldersgräns för inköp. Jag var omkring tio år. En av gubbarna sjöng *Ob meine papa*, högt och ljudligt. Han hade under sina glansdagar varit operasångare. Att få se vuxna män gråta till sänger var något nytt. Det var nära till känslorna och ibland blev det bråk. En gång följde jag med Roland hem. Han bodde på Oppundavägen nära mjölkaffären. Efter en stund uppe i lägenheten drog han ner gylfen och kuken hoppade ut. Han bad mig dra några drag. Jag blev förskräckt, lämnade snabbt lägenheten och rusade hem. Efter det ville jag inte vara med gubbarna längre.

Thomas började mellanstadiet i Enskedefältets skola. Där hade han bättre koll på sig själv, men miljön i matsalen var fortfarande ett problem om känslan av tvång kom. Han frågade efter små portioner och tog mer mat om det kändes bra just den dagen. Att äta borta var också jobbigt och att äta på restaurang var verkligen en utmaning. Han kände tvång både från miljön omkring och sällskapet vid bordet. Om han glömt sina problem för ögonblicket och tagit en för stor tugga kunde panikångesten komma som en blixtnad från klar himmel. Då var det bara att springa ut i friska luften.

Det var tidigt 60-tal. Rockmusiken var uppfunnen likasom tonåringen. Snart skulle Beatles komma, Gagarin flyga ut i rymden och John F. Kennedy mördas. Anita Ekberg badade i Roms berömda Fontana di Trevi i Fellinis

filmklassiker *Det ljuva livet*. Svensk exportindustri accelererade. Vi blev långsamt över tröskeln till moderniteten. Snart var drömmen om kärnfamiljen, med pappa på jobbet och mamma hemma, passerad. Kvinnorna skulle ut i arbetslivet. Daghem växte fram.

Om allt detta visste Thomas som sjuåring nästan ingenting. Hans horisont var vardagen. Skolgård, spelkolor, pilbågar, parkleken och gungorna. Pappa lämnade frikyrkan och utbildade sig till präst.

Mellanstadiet

– När vaknade din sexualitet, frågade jag Thomas.

– Den fanns nog hela tiden. Men jag minns särskilt en gång när jag satt på badkarskanten och pillade på snoppen. Dörren var olåst och pappa kom in och såg vad jag gjorde. När jag snabbt gick ut, viskade han något till mamma. Jag krympte ihop av skam och skuld, och låtsades mixtra med gylfen när jag gick ut för att dölja vad jag gjort.

Thomas hade en skolfröken som var något utöver det vanliga. Jag ber honom berätta:

– Jag började mellanstadiet i Enskedefältets skola 1963. Skolgården var asfalterad och med utställda tallar. Där fanns målade lekrutor i form av hopphagar för tjejerna och studsbollsrutor för killarna. Min klassföreståndare hette Magda Linnman. Jag vet inte vad jag ska börja berätta om henne. Mina upplevelser och minnen är allt annat än ljusa. Hon behandlade oss barn som någon slags objekt för sina egna idéer om en annan värld. Vi skulle omformas till något annat än vad vi var. Vi fick dansa vals till tysk musik, *An der schönen blauen Donau*, och när hon uttalade

tyska ord betonade hon hur vackert det tyska språket var och det sprutade saliv ur munnen på henne vid varje konsonant. Hon bytte ut *blauen* mot *braunen* men mest för att betona att floden var smutsig. I efterhand kan man fundera om det verkligen var vattnet som var smutsigt.

– Hon praktiserade också stenhård disciplin i sin pedagogik. En av flickorna i klassen var så rädd för fröken att hon inte tordes be om lov att få gå på toaletten. Jag minns tydligt pölen under hennes stol.

– Hade hon inga försonande drag? frågar jag.

– En gång fick vi komma hem till fröken. Hon bodde på Götgatan och bjöd på varm saft och pepparkakor. Där var hon en helt annan människa. Vi odlade liljor i klassrummet som vi fick pollinera med pensel. Den liljan följde mig i många år. Det ryktades att fröken Linnman som länge bodde hemma hos sina föräldrar, fick portnyckel först då hon fyllde 40 år. När hon undervisade oss var hon närmare 60, alltid med två hårda gråa hårknutar ovanför öronen och ett hårnät i nacken och med en fantastisk hållning. Hårnätet togs av när hon kom in i klassrummet innan psalmdags. En ny psalm i veckan skulle läras in. Känslan var att hon dominerade hela skolan.

Förortsliv

Jag ber Thomas om fler tidsbilder.

– Jag hade fått pengar för att gå till frisören. Han hade sin salong intill Endres snabbköp vid rondellen i Svedmyra. Beatles hade slagit igenom och alla killar i gänget ville ha samma frisyr som de hade. Även jag, förstås. När jag kom hem och pappa fick se min nya frisyr blev han i det närmaste

tokig. Han tog tag i mitt öra och drog mig längs hela Oppundavägen mot frisören. Flera av mina kompisar stod i kurvan vid panncentralen och undrade vad som hade hänt. Det var förnedrande. De flesta hade redan halvlångt hår, så kallade Beatlesfrisyrer. Alla tittade på oss. Arga prästen kom raskt gående och höll sin olydiga son i örat.

Framme vid frisörsalongen tvekade Thomas ett ögonblick, men pappas hand i ryggen pressade honom framåt. Pappan sa inget mer än:

– Snagga honom.

Frisören svalde hårt. Han sneglade på den bistre mannen framför sig och såg ut som om han helst ville smita bakvägen. Några sekunder senare brummade maskinen igång. Med några snabba drag surrade den över Thomas huvud och lämnade bara ett par millimeter kvar. Det kallades väl stubb nu för tiden, men för Thomas kändes det som en förnedring.

Den tunna pojkkroppen i stolen spändes till. Hans kinder brände, men inte av maskinen – av skam. När stolen slutligen snurrade till och frisören släppte ner honom med ett stelt leende, hade Thomas redan bestämt sig. Han skulle bort.

Så snart dörren slog igen bakom dem, sprang han. Benen bar honom genom förorten, förbi Tallkrogens villor, rakt in i skogen. Det prasslade under skorna, men han märkte det knappt. Han var fri – för ett ögonblick. Men frihet utan pengar var bara hunger i förskott.

Fickorna var tomma. Plånboken låg kvar hemma i lägenheten.

Han vände om, gick omvägar genom buskage och bakgator. När han nådde huset såg han att dörren var låst. Ingen nyckel. Men mamma och pappa var borta – säkert ute och letade.

Två kompisar som sett honom springa iväg dök upp. De visste hur pappan kunde bli. Ville hjälpa.

– Balkongdörren är nog öppen, viskade Thomas.

De klättrade upp till vinden i en annan trappuppgång, tog sig ut på taket. En blå elkabel, lite grövre än vanlig, fick duga som rep.

– Jag visste var vi hade den där kabeln, berättade Thomas. Vi virade den runt min kropp. Sedan höll de i varsin ände och firade ner mig över kanten.

Tio meter ner gapade marken. Thomas låg med ryggen neråt, hjärtat bankande som ett slagverk. Men ilskan, den bar honom.

Han svingade sig mot altanens pelare, grep den med benen, halkade långsamt ner längs den sträva betongen och landade vid räcket. Några sekunder senare stod han i vardagsrummet. Snabbt tog han plånboken, vände och gick ut genom ytterdörren.

Svedmyra. Tunnelbana till Högdalen. En varmkorv i handen.

Kompisarna följde med en bit men höll sig i bakgrunden. De visste – ringde man på hemma hos Thomas kunde det lika gärna explodera.

Senare på kvällen gick han hem. Ilskan hade börjat lägga sig – inte bara hans, utan även pappans.

De sa inte mycket. Det behövdes inte. Tystnaden låg tjock som damm i hallen.

Han mindes inte exakt vad som hände sedan. Men han visste en sak: sprickan mellan dem hade vidgats. Och kanske, bara kanske, hade pappan insett att han gått för långt.

Vad händer när du slutar jaga och vänder blicken inåt?

Detta är en bok för dig som vill utforska en annan väg till sexuell njutning, närvaro och inre kraft. En väg utan prestation, utan beroende, utan skam.

I *Upptäck Magisk Solotantralsex – bara för män* delar Thomas Laxvik med sig av en djupt personlig resa – från religiös skuld och sexuella blockeringar till en frigjord och andligt förankrad sexualitet. Genom energiorgasmer, medveten närvaro och kroppens intelligens visar han hur du kan bli din egen älskare och därmed en bättre älskare i relationer.

Det här är en bok om att hitta hem till sig själv genom kroppen. Om manlighet utan mask. Och om den helig eld som tänds när vi vågar känna fullt ut.

Välkommen till en annan sorts sex.

En inre resa.

En uppgradering av livet.

En ovanlig bok om en vanlig man som hittar vägen till det stora mysteriet genom sex. Borde ingå som standardlitteratur för alla sökare. Köp den!

/Johan Ekenberg, Humlebäck.